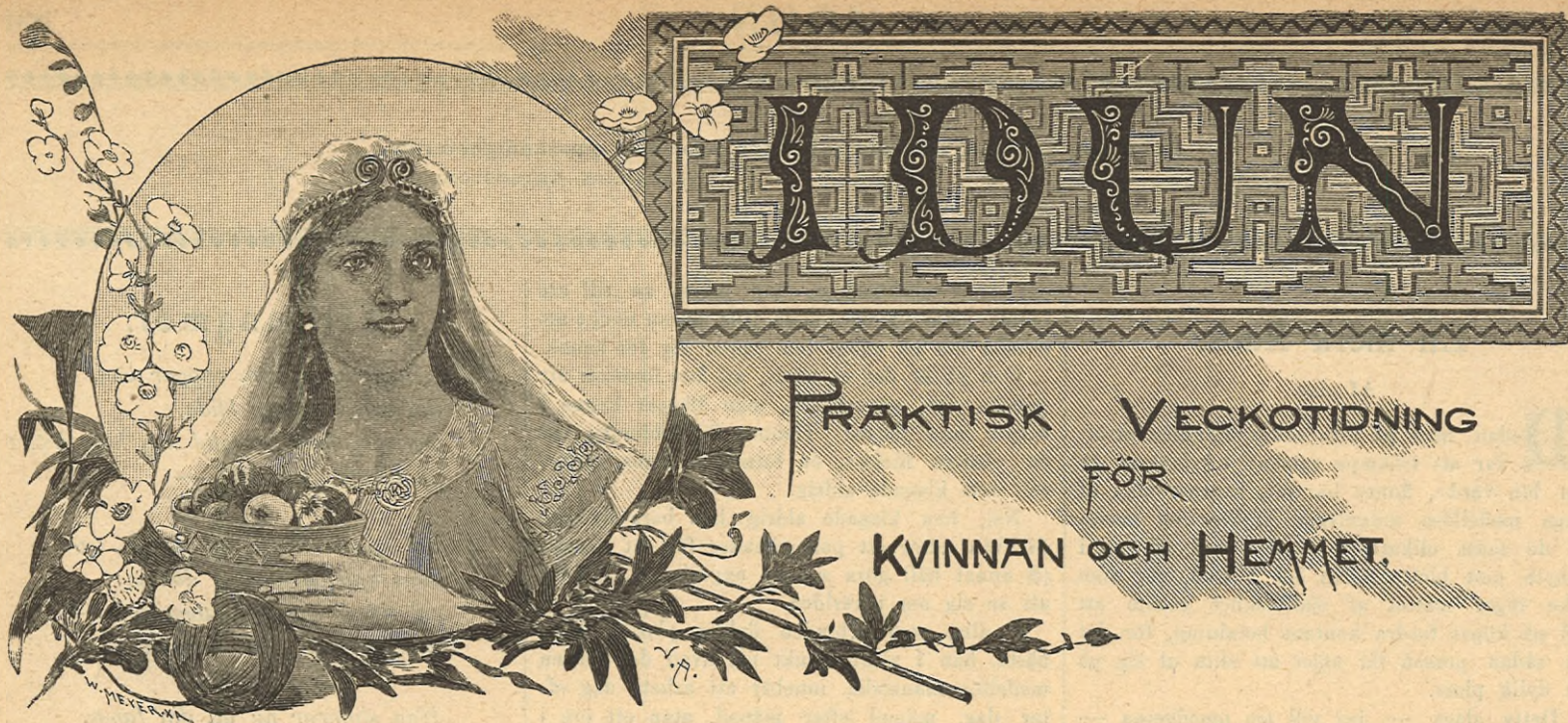

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET.

Stockholm, Gernands Boktr.-Årtid.

N:r 15 (173)

Fredagen den 10 april 1891.

4:de årg.

Prenumerationspris pr år:
Idun med Modetidning och ko-
lorerade planscher kr. 8:—
Idun m. Modet. utan kol. pl. • 6: 50
Idun ensam..... • 4:—

Byrå:
Hamngatan 16, 2½ tr.
(midt för Kungsträdgården.)
Prenumer. sker i landsorten å post-
anstalt, i Stockholm hos redaktion.

Redaktör och utgifvare:
FRITHIOF HELLBERG.
Träffas å byrån kl. 10—11.
Allm. Telef. 8147.

Utgifningstid:
hvarje helgfri fredag.
Lösnummerpris: 15 öre.
(vid kompletteringar).

Annonspris:
35 öre pr nonparellerad.
För »Platssökande» och »Lediga platser»
25 öre för hvarje påbörjad total stafv.
Utländska annonser 70 öre pr nonp.-rad.

Prinsessan Louise af Danmark.

För oss alla, som delat de varma sympatier, hvilka från det svenska folket alltid följt, och ännu följa den folk-käre konung Karl XV:s dotter, den danska kronprinsessan Lovisa, innebär naturligtvis det nya besök, som hon i sin gemäls och tvänne af sina barns sällskap i dessa dagar aflägger i hufvudstaden och hos de kungliga fränderna, ett särskildt intresse. Det blir första gången, något af kung Karls barnbarn besöker moderns fosterland och barndomshem, det folk, under hvars tillgifvenhets huld hon växte upp. Den unge prins Georg och hans syster Louise kunna på förhand vara vissa att möta sympati i Sverige, och helt visst vänder sig för Iduns läsarinor denna känsla särskildt mot den unga furstedottern, mot »sessans sessa», hvilken så godt som i samband med detta besök kan anses hafva utträdt ur barnåren för att som den unga kvinnan träda ut i livets bemärkhet. Vi ha trots oss göra våra läsarinor ett nöje genom att åpropos detta besök meddela prinsessan Louises porträtt,

som ovedersägligen bär en stark och oss kär släktlikhet med moderns.

Det danska kronprinsparets äldsta dotter, prinsessan Louise Caroline Josephine Sophie Thyra Olga konfirmerades den 22 mars detta år i Slottskyrkan i Köbenhavn. Prinsessan är född den 17 februari och har alltså helt nyligen fyllt sexton år. De sexton åren ha runnit förbi utan några märkliga tilldragelser i hennes lif. Hon har fått en förständig och omsorgsfull uppfostran, vid hvilken man mera sträfvat att omhulda det barnliga och naturliga i hennes sinne än att framkalla förnimmelsen af, att hon vore född till någon särskildt framskjuten samhällsplats.

Den första flykten ut i världen ställer nu den unga furstedottern till svensk kust. Gästfritt lockande breder den sig i dag att en stund bjuda boets hvila åt den oprövade vingen. Vackra minnen och goda minnen önska vi henne att föra med sig, då kursen styres åter till fosterlandet bortom Sundet.

Fråga dig till råds med din plikt och icke med omständigheterna.

JOHANNES KRYSTOMOS.

En mörk fläck.

Af Ave.

Nedan man på alla andra områden sträfvade var att tillämpa satsen: »Arbetaren är sin lön värd», finnes här ett, hvarest man af unga medellösa människor kräver en massa af de mest olikartade sysslor och arbeten i utbyte mot blotta födan och bostad, när man icke rågar mättet af självviskhet genom att till på köpet fordra kontant betalning, för det en sådan person får nöjet att slita ut sig på en dylik plats.

Detta slags — jag vill tro omedvetna — ocker på nästans arbetskraft bedrifves företrädesvis af burgna familjer mot fattiga flickor, som måste ut för att »förtjäna brödet», och att detta ocker är mycket vanligt, därom vittna en mängd annonser i tidningarna, icke minst i »Idun». Man tyckes helt enkelt tro, att man är i sin goda rätt, ja, förtjänar loford, för det man »bereder ett hem åt någon värlös stackare».

Men I, goda husmödrar, som så — låt mig säga — naivt begären, att en medmänniska hela dagen, och aftonen med, skall utträtta alla i huset förekommande sysslor, stundom äfven läsa med ett par af edra barn, hålla er sällskap, alltid vara vid godt lynne, aldrig med en min förråda trötthet eller bekymmer för nödtorftiga kläder, hvad skullen I själva känna och säga, om man beginge en dylik oförsynthet mot en af edra egna döttrar?

I svaren troligen: »Vi kunna få så många flickor vi vilja ha på dessa vilkor, och det icke blott medellösa, utan tvärtom flickor från välbergade familjer, som med uppräcka händer gripa dessa utvägar att komma bort från hemmen och få se något mera af världen.»

Ja, det är just detta, ärade fruar, som är de fattiga flickornas och eder egen olycka. Just bristen på solidaritet, brist på känsla af, att ett folk utgör ett sammanhängande helt, en kropp, där icke en lem kan lida skada utan att alla de andra lemmanne få erfara verkningarna däraf; denna brist i vår bildning på en gång förhärdat och förslöar.

Ty nog skall man, genom en dålig vanas makt, vara tämligen förhärdat, när man, så som så ofta sker, till ett tioudubbelt värde taxerar kost och bostad. Man skulle blygas för att göra detta, om det vore fråga om kontant betalning, men en människas arbetskraft, hennes helsa och lefnadsmod, detta betyder ju ingenting.

Och å andra sidan skall man vara bra förslöad i hjärta och samvete, när man från ett föräldrahem, där man får kläder och föda samt med redlig vilja bör kunna gälda dessa fördelar på flere sätt, sträcker ut händerna efter dylika slaftjänster och genom en tanklös konkurrens tvingar fattiga, hemlösa varelser att, af nöd, emottaga samma vilkor, som ni godkände af en nyck.

För eder var det blott en liten utflykt ur boet, ett försök, som eggade er slappa fantasi; I kunnen återvända hem och begagna den vuna erfarenheten, om hur andra familjer ha det, som ett nytt samtalsämne i er gamla umgängeskrets; den medellösa flickan, som efterträ-

der er i slaftjänsten, hon måste se till att kunna hålla ut där, ända tills någon utsikt att erhålla lön på annat håll yppar sig för henne.

Och så är det ej värdt, att hon försöker att minska den arbetsbörda, man ålägger henne i utbyte mot födan! Hennes företräderska var en »bättre flicka», en förmögen mans dotter, och hon klagade aldrig.

Nej, hon klagade aldrig, hon bara flyttade därifrån efter ett par månader för att kanske på annat håll göra samma experiment, allt för att se sig om i världen.

I alla, som erbjuden dylika platser åt er nästa, han I aldrig tänkt på, hvad det för en medellös människa innebär att arbeta dag efter dag, månad efter månad, utan ett öre i ersättning? Han I aldrig tänkt på, att kläder och skodon, som utslitas af slafven, måste ersättas? Hvem skall göra detta? På hvilket sätt skall detta ske?

Det är sannerligen att hysa en stark lit till en ung fattig kvinnas heder, då man helt lugnt försätter henne i en dylik belägenhet.

Ett liknande experiment har nyligen, enligt tidningarnas berättelser, blifvit gjordt med en ung man, — han skulle äfven, i likhet med mängden ung kvinna betala kontant, för det han fick arbeta; det experimentet dref honom in på oärlighetens väg, och hvem är väl i detta fall den mest brottslige?

Betänken, hvad I gören, I husfäder och husmödrar, innan I utfärden edra annonser för att få biträde i huset af unga flickor eller unge män.

Det är sannt, att här visserligen finnas fall, då ett utbyte af kost och arbete kan vara berättigadt, och det är, då den, som ger sitt arbete, får i utbyte lära sig något bestämdt yrke, som sedan sätter honom eller henne i stånd att ordentligt försörja sig. Men »springsysslor, den vanliga planlösa fångenskapen i barnkammaren, en mekanisk öfverhörning af lexor, en bit musik, när frun befäller o. s. v. i samma lappverkstil är ej något, som ger framtida utkomst för den flicka, som måste sörja för sig själf.

Och dock får man ej sällan höra slikt benämnas: undervisning i husliga göromål, som meddelas utan ersättning. En härlig omskrifning!

Den familj, som tillgriper dylika medel för att spara in en tjänstpiga, sömmerska eller småbarnslärlarinna, må ej fördrista sig till att falla dom öfver någon fattig flicka, som urspärat, ty denna familj är själf part i saken, äfven om den olyckliga ej gått till grund i deras hem. Och den unga dam, som, utan verkligt trängande behof, antager en dylik plats, är medansvarig för de olyckor, hvilka skapas af ett system, som för länge sedan borde ha varit utdömdt och förkastadt af alla hyfsade och tänkande arbetsgifvare och deras familjer.

Glömmen ej Iduns skollofskoloni!

Till ungmor.

Du, unga mor, som vaggar ömt
din son i tankar blida,
och som hans framtid nog har drömt
på lifvets ljusa sida —

Gif honom kraft, gif honom tro —
hans hjärtas glöd ej dämpa:
vid tidens synrand stormar bo —
en gång det gäller kämpa.

Han slumrar nu uti din famn,
han hoilar dig så nära.
Du hvisskar tyst din gosses namn,
det älskade, det kära.

Hans namn! Din stolthet skall det bli,
din sorg tör också hända:
din glada modersfantasi
i svart kan lifvet vända.

Var kysk, var stark, ställ höga mål,
o, mor, för dig som kvinna,
och gossens vilja skall få stål
och mannen rykte vinna!

Din modersfamn den skola är,
som viger in för lifvet —
o, låt din son få lära där
det bästa dig blef gifvet!

Och när han en gång drager ut
att pröfva egna vingar,
kanske i frestelsens minut
en älskad stämman klingar —

En röst, så smekande och öm,
att frestelsen får vika; —
den hvisskar sakta som i dröm:
»minns mamma! . . . aldrig soika!»

Daniel Fallström.

Våra hem och deras möblering.

Af Cecilia Wærn.

Bosättningen.

Alla diskussioner om hem och möblering intressera väl närmast de unga, som, förlofvade eller oförlofvade, umgås med tankar på eller drömmar om att nybilda, att skapa ett hem. Men jämte dem äfven de unga par, som efter några års giftermål få råd att flytta in i större våning eller rentaf bygga hus och i sammanhang därmed utvidga eller ombilda sitt bo.

Ja, det är oftast bland dessa senare, som möbleringskonsten får sina bästa anhängare. De hafva själfva en bitter erfarenhet af, huru

grundligt man kan vantrivas med möbler, som man köpte, utan att egentligen tycka om dem, för att det icke fanns något annat färdigt och man dock måste ha något att sätta in i våningen, innan man själf flyttade in. För hvarje dag, som gått, har man hunnit bli mera förargad på de små dumma emmastolarna, som icke äro bekväma och icke vackra, men som »hörde till möbelen», på det gängliga bordet, på den omöjliga soffan eller de tunga dyra gardinerna. Möbelyget plågas man af, och formerna reta en; huru kan man då här finna någon trefnad? Allra värst är det likväl med de skåp eller konsolbord, som man lät öfvertala sig att köpa för att därmed »pryda upp våningen». Helst skulle man — nu — vilja bränna upp dem, men anser sig dock tvungen att ge dem ett slags hedersplats, efter som de en gång kostat så mycket pengar.

Nej, nu vet man, huru man vill ha det, har hunnit upptäcka sina egna idéer om komfort och utbilda sin smak. Nu, i den nya, mer rymliga omgifningen, skall det se ut på ett annat vis. Den dyra, tunga salsmöbelen af ek, med knöliga vinrankor på stolarna och hjorthufvuden på skänken, anser man sig nog tvungen att behålla. Men nya gardiner och kanske en ottoman eller en hvilstol i ett hörn kunna ge en helt annan prägel åt rummet. Man kan dela på förmaksmöbelen, använda gardinerna till att reparera upp den med, flytta de mest antipatiska stolarna in i ett annat rum och i stället för dem skaffa sig något af allt det, som man gått och längtat efter under alla dessa år. Skaffa sig ett par ordentliga länstolar t. ex., så att mannen med trefnad kan läsa sina tidningar inne i förmaket och gästerna känna sig hemmastadda. Eller förverkliga någon af fruns romantiska flickidéer om pratsoffor »i palmernas skugga» eller puffar, som skulle vara på en gång praktiska och inbjudande; idéer, hvilka då strandade mot alla upptänkliga svårigheter, men hvilka hon sedan funnit både utförbara och lämpliga. Eller — ja, man kan komma till många och olikartade resultat under sådant flerårigt umgänge med led samma möbler — som man känner och erkänner som ledsamma.

Där finns ju nämligen personer, som icke hafva andra anspråk på ett hem, än att det skall vara ordentligt och så ombonat och välförsett, som man har råd till; liksom där finns lynnen, som sätta en dygd i att vänja sig vid otrefnaden. Men dem kunna vi här lemna ur räkningen. Det är deras rättighet att ha sina åsikter och sina hem i fred. Men det är också vår rättighet — vi som ha ett annat ideal för hem — att tillsammans diskutera möjligheterna för att höja, klargöra och förverkliga detta ideal.

Tar man reda på, hvad som försiggått hos dem, som hunnit bli grundligt missnöjda med sin första bosättning, så skall det oftast vara, att de under några års hemlif hunnit bilda sig ett ideal för ett hem. När de satte bo, hade de intet sådant. Eller det de hade var så formlöst, så fantastiskt, att det ramlade sönder som ett korthus vid beröringen med verkligheten af tanter hånleenden och handtverkarens axelryckningar. Men de otrefliga möblerna ha tvungit tankarne på dem, och nu veta de åtminstone något så när, huru de vilja ha det.

I nio fall af tio skola sådana unga par tillråda yngre förlofvade vänner att icke låta narra sig att ha för brådt, när de skola göra sina uppköp till boet.

Icke nog att man är ung, opraktisk och förälskad, obekant med hvarandras smak och vanor och i grunden plågad af det halva förhållandet af en eklat förlofning. Man blir ofta alldeles upptröttad på bråket och springet, de ändlösa diskussionerna, påtryckningen utifrån i frågor, som blott röra en själf, svårigheten att välja, när det finns så litet att välja på och intet, som tilltalar. Slutligen går det alldeles rundt i ens hufvud, och allt det man ser förefaller en lika odrägligt. Men en möbel måste man ha, och man köper då — eller beställer den, som förefaller minst omöjlig.

Det är hoppet att få allt »prydligt och nätt i ordning», som det heter, när man flyttar in i det lilla nya hemmet, som är orsaken till denna feberaktiga brådska, hvilken man sedan dagligen och stundligen får skäl att ångra. Och själfva detta hopp är ofta endast en illusion. Den beställda möbelen, som man slutligen bestämde sig för, blir ej färdig i tid — Vår Herre skrattar visst åt tapetserares liksom åt älskarens försäkringar. Man nödgas flytta in i våningen ändå — och är man verkligen ung och opraktisk och förälskad, så skall man finna, att man icke är mindre lycklig, för det att man får 'leka resande' i sin egen våning.

Huru många unga par af medelklassen är det numera icke, som ha sina soligaste minnen från ett par små möblerade rum i Paris eller Heidelberg eller Berlin, där hemmet blott representerades af en enda vrå med en god stol och en röd lampskärm, en hygglig bordduk, några böcker och blommor, som »hon» skaffat, medan han var på föreläsningarna, samt för öfrigt af litet kvinlig omtanke, smak och ordning? I längden går det ej; båda längta efter ett ordnadt lif, han efter komfort, hon efter verksamhet. Men till en början enas alla om att tycka, att det är förtjusande i sin förtrolighet och sorglöshet och den absoluta friheten från allt störande ingripande utifrån.

Hvarför kan man då icke försöka samma metod hemma? *Lyckan* skulle bestämdt vinna därpå. »Ett litet prydligt och väl ordnadt bo» betyder allt för ofta chokladbjudning för tärnor och marskalkar redan tredje dagen efter brölloppet; vänliga visiter i oändlighet af nyfikna tanter, onklar och flick-vänner, innan man själf ens hunnit ta reda på hvarandra; stadgadt umgänge med en färdig krets, när sedan vinterlifvet börjar.

Håller man af hvarandra, är ju allt detta en skärseld. Men huru många är det, hvilkas kärlek går renad och stärkt ur den? Snarare är det då en hvirvelvind, som med rötterna rycker upp denna späda planta, hvilken behöfver ro för att fatta rot och växa upp till ett lummigt träd, i hvars skugga de båda kunna sitta och se lugnt ut på den solstekta, regnpiskade slätten.

Fråga i stället de unga par, som icke haft tillfälle att resa utrikes, men hemma haft mod att trotsa klander och förvåning och flytta in i hans ungarlvåning. Jag har icke hört någon af dem, som ångrat sig, att de den första tiden bott så trångt, att där ej funnits plats för obehöriga, eller så provisoriskt, att de slupit inspektionsvisiter. De nygifta — förälskade — skola heller icke vara många, som icke upptäcka, att hela frågan om bord och stolar och mattor i grunden är dem absolut ligkiltig, huru viktig den än syntes dem under den odrägliga officiella förlofningen. Då tog deras längtan efter ett gemensamt hem formen af sysslande med det framtida boet. Men knappt äro de gifta, förrän

de upptäcka, att det icke varit boet, utan hvarandra, som de längtat efter.

Det är icke alla, som kunna flytta in i hans ungarlvåning, invänder man. Han kanske icke ens har någon!

Men därför att de genast flytta in i den våning, som de ha för afsikt att göra till sitt hem, behöfva de väl icke möblera den hel och hållen? En sofrumsmöbel och en köksuppsättning kan man be mor och unga gifta vänner hjälpa sig med att skaffa. Resten får bero på lynnena. Det finns många, för hvilka ju äfventyrligare och mer provisoriskt det tillgår, dess muntrare; många också, som icke trott sig själfva om det, på hvilka det verkar obeskrifligt uppfriskande, detta lif för stunden med tusen små upptåg och tokerier och den härligaste frihet. I själfva verket är det ju icke annat än det, som för alla gifver res- och sommarlägerlifvet ett sådant behag.

Där finns väl nog också de herrar, för hvilka blotta tanken på något sådant är en fasa. Men dessa ha nog också redan hunnit skaffa sig en ungarlvåning, och den kunna de flytta in i rummen och med hjälp af några af de småbord eller broderade stolar, som icke bruka saknas bland bröllopspresenterna, skapa sig ett hvardagsrum, som gör tillfylles — så länge samvarons behag äro så nya, att man i alla fall helst är tillsammans.

När så det första sällhetsruset gått öfver och man blifvit bekant med sin våning och med hvarandra, kan den unga frun i *lugn* börja se sig om hos möbelhandlare och undan för undan skaffa hem det, som de båda tyckt om, litet i sender och i största ro, så att man icke förhastar sig och icke låter tankarne bli blott en hvirflande dans af stolar och gardinstänger, draperier och möbelyg. Under tiden har man ju också hunnit bilda sig sitt »ideal för det hela», få idéer och öfva sin kritik vid besök hos vänner och bekanta, ja, om man så vill, skaffa sig möbleringsböcker och illustrerade utländska kataloger samt skaffa sig reda på förstadshandverkare och adresser på smålandssnickare, som man under förlofningsbrådskan icke ger sig ro att anlita. Har hon eller han litet smak, uppfinningsgäfvad och händighet, skall mycket af det, som verkar bäst, rentaf kunna tillverkas hemma. Under allt detta sysslande och diskuterande och de glada försöken med de hemkomna möblerna skola många, i. s. kvinnor, till sin förvåning finna sig mogna till riktigt dugliga möbleringsartister, som förmå skapa kring sig ett vackert, trefligt och individuellt hem. Och detta i regeln vida *billigare*, än om de vändt sig till en furnissör för det hela.

För dem alla skall det säkert också förefalla alldeles obegripligt, att så många unga par kunna ge sig med hull och hår i händerna på en furnissör i den ljufva tron, att då måste det bli bra, därför att han ju är en yrkesman och »de måste förstå det».

För nyutnämnda statsråd, som helt hastigt behöfva en representativ våning, eller för hvem som helst annars, för hvilken det blott gäller att komma fort i ordning, kan detta nog vara bra.

Men annars. — Förstå det? Huru kunna de förstå det? Hemtrefnad och skönhet äro ju, hvad vi fordra af ett hem, icke sannt? Men man måste vara mer än människa och tapetserare, man måste vara siare och halfgud för att hos hvar och en af sina kunder gissa till de vanor och tycken, som bestämma hans begrepp om hemtrefnad. Och hvem garanterar oss för, när vi själfva äro utan kritik, att de ha smak? Många gånger ha de det

nog, och man skulle med tacksamhet vilja begagna sig af deras goda råd och erfarenhet. Arkitekter och andra konstnärer komma ju ofta rätt långt med dem. Men den spåda brodden af dilettanternas spirande idéer förfrys ofelbart under deras isande kritik.

Men hvarför då, hör jag invändas, denna äflan efter självständighet i hemmen i vårt allt mer och mer uniformerade lif? Jo, just därför, att ännu är lifvet sådant, att denna uniformitet är icke blott en plåga, utan ett ondt, hämmande och förkväfvande; självständighet och personligt initiativ åter en styrka, en insats till godt. Och vågade man blott börja med att vara självständig på det området, där dock hvar och en obetingadt är egen herre, hvem vet, om man icke skulle få se flere självständiga, utvecklade individer?

Våra släktregister.

Då vi här anmäla en i offentligheten framträdande ny länk af ett sedan flere år fortgående serieverk, sker det för att påpeka ett företag, som för hela vårt folk är af det högsta värde och som i fullt mått förtjänar det mäktiga understöd, som kan komma detsamma till del från damernas sida.

Det är icke alltid för den stilistiska fulländningens skull, icke ens för det fängslande och spännande i själva innehållet, som ett literärt arbete blir intresserande. Det kan få en sådan egenskap äfven då det framträder i den mest torra och schematiska form, ja till och med om det blott innehåller namn, årtal och släktregister — just detta, som vid den historiska skolundervisningen gäller som det mest afskräckande af allt. Ja, regenthusens släktregister, bataljernas årtal och diverse mer eller mindre »politiska namnlistor», — de voro just icke så synnerligen angenäma. Men annorlunda blir förhållandet helt säkert, då fråga är om vårt eget och våra bekantas släktregister och de, låt vara torra, men ändå mången gång önskvärda uppgifterna om deras lefnadsöden, ålder, dödsår m. m. Det uppstår i det dagliga umgänget så ofta fråga om en persons släktförhållanden, om spridningen af en stor syskonkrets åt olika håll, om bekantas ålder, om afidna personers dödsår och mycket annat af samma art. Ofta får man då lemna den uppkastade frågan obesvarad, ty man har icke till hands någon sakkunnig, som kan lemna den önskade upplysningen. Huru gärna skulle man icke då vilja hafva att tillgå en lätt handterlig uppslagsbok, som fullständigt och tillförlitligt samt utan att kräva något besvärligt letande lemnade alla de åstundade upplysningarna. Detta önskemål är nu till stor del förverkligadt och blir det allt mera — tack vare protokollssekreteraren Örnbergs »Svenska ättartal», hvars sjätte årgång nyligen utkommit.

Ett arbete af ofvan antydda art har ridderskapet och adeln länge haft i Anreps »ättartaflor» och »adelskalendrar»; enhvar känner nog, huru man ofta varit intresserad af att rådfråga dem. Men de ofrälse släkterna, hafva de icke samma rätt och ofta nog äfven samma intresse som de adliga? I teorien har man väl besvarat den frågan jakande; men då det gäller att komma »from sounds to things», då hafva forskarne länge bäfvat tillbaka för det oerhörda besvär, de stora kostnader, som med ett sådant samlingsverk nödvändigt äro förknippade.

Tacksamt må då erkännas, att hr V. Örnberg ej skytt dessa svårigheter, ej heller ämnar göra det. År 1885 började han utgifvandet af »Svensk släktkalender» som genom orden »första årgången» på sitt titelblad utlofvade årlig fortsättning. Löftet har sedan infriats, i högre mått än man kunnat vänta, ty de följande årgångarne hafva tilltagit i omfång och fullständighet. Från 1889 utkomma de under sin nya titel »Svenska ättartal».

Nu inbjudes till subskription för årgången 1891. Genom att teckna sig för denna, ja väl äfven för föregående årgångar kunna damerna understödja företaget. En ännu värderikare uppmuntran skulle komma detsamma till del, om damerna samlade och insände uppgifter om sina egna eller sina bekantas släkter.

O. S.

En gammal dansfru.

Äfven för den generation af Iduns läsarinor, hvilken är ur dansen och nu endast där af har den glädje, som anblicken af döttrars eller dotterdöttrars oskyldiga fröjd i de luftiga ringarna kan skänka, är hennes personliga minne väl obekant, hon, den gamla damen, hvars onekligen nobla och mycket distinguerade anletsdrag här synas. För den nämnda generationen piruetter i deras minnes camera balettmästar Selinder, hr Ekström, Wendela Åberg, Amalia Helmuth och »gamla fru Lönbom» såsom de där ledde deras första stapplande steg in i Terpsichores soliga helgedom. Mea en och annan af samma generation bevarar bland bleknade hägkomster måhända, hvad hennes mor eller mormor berättat från sin barndom, då dansskolan kanske togs mera *aux sérieux* än i våra dagar, och då man — för att citera Sehlstedt —

gick på bal ej för att skräpa,
men dansade med lif och själ;
man fick, som nu, ej benen släpa:
det var en plikt att dansa väl;
och fanns förmågan ej, men viljan,
man benen snart till lydnad tvang;
man spegeln satte ned på tiljan
till öfning uti battenang.

Och då skymtar kanske namnet *Marie Strömberg* fram. Säkert är, att man knappast kan få tag i någon svensk landsortstidning från medlet af 1790 talet till in på 1820-talet (i de *norska* tidningarna ännu längre), där man icke då och då finner annonser, däri fru Strömberg, elev af balettmästar Gallodier, tillkännagifver, att hon anländt till staden för att lemna uppväxande unga demoiseller och herrar »undervisning i alla slags nu brukliga danser, såsom menuett, contradans, engelska danser, la nouvelle Allemande, vals och skotska danser med de moderna pas des glissade en variation och pas ballotté» eller »i de nya moderna pas chassé battues, chassé trois-pas och chassé battues en tournant, tillika med flere variationer i två tredjedels takt.»

Hvad *Marica Christina Strömberg* personligen beträffar, kunna vi ej ens uppgifva hennes flicknamn. Vi veta blott, att hon var född i Stockholm den $10/12$ 1777, förmodligen fått dansundervisning i Kongl. operans elevskola,

samt att hon som helt ung kom till Seuerlingska teatersällskapet; vidare att hon, hvilken — i likhet med, efter hvad det tyckes, de allra flesta kvinnliga sjuetterna vid detta sällskap — var såsom enskild person i allo aktningensvärd, tidigt blef gift med *Johan Petter Strömberg*, omvexlande skådespelare, tobaksfabrikör (i Uddevalla och Kristiania), egenomsagent, teaterförfattare och teaterdirektör (det sist nämnda en kort tid i Göteborg och dels en längre i den norska huvudstaden) samt tillhörande den urgamla, alltid aktade stockholmska tobaksfabrikörsläkten Strömberg, hvilken ännu fortlefver, dels under eget namn, dels uppgången i eller befryndad med de ej mindre aktade familjerna Alrutz, Meurling, Lagerheim, Liljewalch, Björnin m. fl. Teaterdirektören J. P. Strömberg dog i Kristiania 1828 och öfverlefdes af sin maka i ett fjärdedels sekel eller till 1853, då hon, afvenledes i Kristiania, afled i kolera.

En son till Johan Petter och Marie Strömberg var den för omkring 20 år sedan bortgångne, ännu af många stockholmare lifligt hägkomne fabrikören Johan Gustaf Strömberg, på sin tid en af vår huvudstads mera framstående borgare, känd som herömd snusfabrikant samt äfven som en högeligen begåfvad musikalisk personlighet, stiftare, på 1830-talet, af det s. k. Musiköfningssällskapet, själen i det teatraliska sällskapet »Aurora» m. m. En sonson till denne, handl. August Strömberg, innehar den för släkte efter släkte af stockholmare välbekanta tobaksaffären vid Nybrobacken. En af Kongl. Dramatiska teaterns täckaste och älskvärdaste prydnader på spinnsidan är en sondotterdotter af samma konstnärspär.

Genom en annan kvinnlig ättling af Marie Strömberg har Idun satts i tillfälle att här meddela en kopia af en i familjens ego bevarad blyertsbild af den gamla dansfrun. Från hennes pigga ögon, majestätiska nysa och energiska läppar liksom tycker man sig ännu förnimma en lystring: *Faites attention, mes jeunes demoiselles!*

S:t Germain.

Modern erotik.

Några bagateller i ett vidlyftigt ämne
af

Alvar Arfwidsson.

III.

Det gamla, evigt unga.

Fransmannen gycklar med allt mellan himmel och jord — ehuru han nog ej melar så illa därmed —, och att äktenkapet ej skall gå fritt, faller af sig själf. En skämtare gjorde t. ex. en gång upp en parisisk äktenkapsstatistik, som jag i förbigående ej kan neka mig nöjet att meddela er:

Hustrur, som förlupit sina män	1,132
Män, som förlupit sina hustrur	2,348
Lagligen skilda makar	4,175
Äkta par, som lefva i öppen strid med hvarandra 17,345, sålunda olyckliga makar	34,690
Äkta par, som i hemlighet lefva i strid med hvarandra 13,273, sålunda	26,546
Äkta par, som äro likgiltiga för hvarandra	110,480
Äkta par, som <i>anses</i> lyckliga	6,350
Äkta par, som nära nog äro det	274
Äkta par, som <i>verkligen</i> äro lyckliga	26

Det är ju rätt lustigt, det där, och så hemskt, se'n!

Men observera en sak: fransmannen gycklar gärna med äktenskapet, konvensansäktenskapet, de lättsinnigt ingångna förbindelserna, men — han må nu heta Bourget eller Mau-passant eller hvad som helst, — aldrig gycklar han med *kärleken* i detta ords egentliga och bästa bemärkelse.

Detta tyckes vara nordbon förbehållet.

Vi ha på erotikens vinflaskor (förlåt bilden!) klistrat etiketter med påskriften ROMANTIK. Och romantik, det betyder så mycket som att vinet är gammalt, att det är sliskigt, äckligt och simpelt, att det ej kan förekomma på en korrekt människas bord.

Jag har aldrig kunnat lida detta slags folk, som rycker på axlarna, när talet faller på romantik. Dessa konvensanstrålar, dessa ögontjänande lakejer hos prins Comme-il-faut, som vanligen äro så innerligt emanciperade från allt hvad förstånd heter, de bli då plötsligt så öfverkloda och förnumstiga.

Är då romantik någonting onaturligt? frågar jag dem — de rycka på axlarna. Är den förkastlig, hindrar den släktets materiella förkofran? — de rycka på axlarna. Men så förklara er då, hvad *menar* ni egentligen med romantik? — de rycka fortfarande på axlarna.

Men låtom oss ej begära för mycket! Det finnes så mycket folk, som *ej eger* något annat argument än en axelryckning.

* * *

Man gycklar med romantiken, man förklarar den afskaffad, *e pur si muove* — och ändå rör den sig, — för att tala med Galilei.

Den existerar trots allt.

I hvilket trolskt skimmer te de sig ej för oss i tanken, huru sällsamt stämmer ej vårt sinne af de vemodiga toner, som tränga sig fram ur gamla, men evigt unga kärlekslegender, om Dante och Beatrice, om Petrarca och Laura, om Romeo och Giulietta, om Abélard och Héloïse!

Och ändå, mina damer, vill jag vara nog hädisk att tro, att eger vår tid också ingen Dante och ingen Petrarca, så gömmer den säkerligen mer än en Laura, mer än en Beatrice. Och ha vi femtio Héloïse'r, så ha vi också hundra Giuliettor... hundra? Säg tusen! Hela skillnaden är, att Dante nu antingen skulle sitta vid akademiens bord med ljus och sockervatten framför sig eller också — och antagligare — svälta uppe i en vindskupa, och att Giulietta skulle valt någonting... mera prosaiskt än gift.

Vår dagskrönika är alltför sorgligt rik på tragedier af denna art, för att man med fog kan klandra släktet för brist på romantik i uppfattningen.

* * *

Den har råkat i misskredit, denna romantik, och den hotar att ta en sjuklig riktning, men inte böra vi väl därför förmäna den rätten att vara till.

Saken är den, vi behöfva romantik, vi behöfva poesi.

Vi behöfva en smula poesi i det dagliga livets torra, prosaiska, maskinmässiga släp, och vi behöfva det ju mer detta lif blir torrt, prosaiskt och maskinmässigt.

Författaren af den naturalistiska skolan, han, som vid sitt skrifbord med pennan i hand minutiöst uppräknar möblerna i den eller den salongen, eller med ängslig nog-

grannhet, själlöst och operonligt, fotograferar en utkant af storstaden med dess stank och smuts och last och elände — inte har *han* behof af poesi! Han är författare, och det där arbetet intresserar honom.

Men mannen, men kvinnan af folket!

När hon i tolf timmar låtit ett enformigt och mödosamt arbete böja sin rygg och slöa sinnet, vill hon också ha litet af andlig vederkvickelse. Åh! det är ej mycket hon begär! På en oljefärgstafila älskar hon inte en grå stubbåker — hon vill ha litet skog och vatten och en blå himmel däröfver, i en bok föredrar hon ett enfaldigt kärlekskväde framför Zolas bästa romaner, och går hon till teatern, är det ej för att bry hjärnan med sociala problem, utan för att få gråta eller skratta, helst båda delarne.

Ni delar kanske ej den uppfattningen — och hvad mig själf beträffar, vill jag lemna det osagdt, — men låtom oss komma öfverens om att söka förstå dem, de andra.

Tag bort romantiken från dessa människor, och hvad blir kvar?

De ropa till konsten och till literaturen: Gif oss bröd! De ha rätt därtill, de behöfva det. Synd, att det så ofta skall skänkas dem — stenar!

* * *

Och ni, min unga! — Jag vill ej predika någon »lifsglädje» för er; till en sådan saknas alltför ofta förutsättningarna. Men tag lifvet sådant det är, tag dagen sådan den kommer, och jollra och kvittra, innan det skymmer till kväll — den skymmer så tidigt!

Är *han* fjärran, som ert hjärta håller kär, så dröm, att han kommer en dag, och har ni honom nära, så tro, att han stannar för evigt. Och skulle han ej komma, eller skulle han ej stanna, så trösta er: då lefver kärleken kanske ej lyckligast, men den lefver längst!

Svärma, medan ni är ung, och när håren gråna, så svärma ändå.

Och skulle någon le eller gyckla, så — ryck på axlarna!

* * *

Romantiken ha vi fått i arf, men äfven vi skola en dag lemna den ett kommande släkte i arf. Den var vår moder, och den skall bli vår dotter.

Gammaldags är den, mycket gammaldags, den är så gammaldags, att den — tillhör framtiden.

En afton i Kvinnoklubben.

Då vi förliden fredags afton vid halfåtta-tiden trädde upp för de mattbelagda, af präktigt grönskande bladväxter smyckade trap-porna till Hotel Continentals festvåning och däruppe i de rikt belysta salarne och salongerna funno församladt ett animeradt sällskap af flere hundra personer, till största delen damer, rönte vi genast en angenäm förnimelse af att i denna krets på alla håll omgifvas af goda vänner och gamla bekanta. Det var *Kvinnoklubben*, som samlats och inbjudit sina vänner till ett festligt aftonsamkväm, och den hade därvid för första gången efter sitt bildande frångått sin exklusivitet och äfven tillåtit en del af de *manliga* att dela kvällens nöje.

Men om ock, som sagdt, i denna krets räknades ett stort mångtal af Iduns läsarin-nor, kunde vi ej värja oss för den tanken, att ännu flere *borde* ha varit där. Det finns utan tvifvel häruppe i hufvudstaden ännu vida kvinliga kretsar, som skulle hafva den angenämaste personliga behållning af att ansluta sig till och stödja denna förenings sak, på samma gång som den goda idéen förtjänade detta. Till dessa och till alla våra väninnor i landsorten, som visserligen endast på större eller mindre afstånd kunna följa företeelserna af sitt köns vakna arbete i Stockholm, men som därför helt visst ej göra det med mindre intresse, vilja vi i dag med några korta ord tala om, hvad Kvinnoklubben egentligen är, hvad den vill göra, och hvad den gjort.

* * *

Det var år 1887, som ett antal damer i Stockholm förenade sig om den vackra tanken att genom bildandet af en kvinlig klubb verka för en sammanslutning mellan kvinnor från olika arbetsfält för idkandet af ett godt och angenämt kamratlif och för utbyte af tankar. Antalet utom hemmet arbetande kvinnor är i Stockholm mycket stort och ökas oupphörligt. Många af dessa i skolor, bank, post, vid telegraf och telefon samt på kontor anställda kvinnor sakna ett kamrat-lifs trefnad och ett enkelt sällskaps-lifs förströelser. Deras krets blir lätt trång, och de känna sig ensamma och utanför det rikare lif, som rör sig utomkring dem.

Det var i främsta rummet dessa kvinnor, man ville bereda gagn och glädje af klubben, och den inbjudan, som utfärdades, mottogs med varma sympatier, som beredde förslags-ställarinorna den glädjande framgången att om hösten samma år se Kvinnoklubben konstitueras och ordna sig i eget hem.

Klubben ställer nämligen till sina medlemmars förfogande en hemtreflig, om än anspråkslös lokal — den var först belägen vid Gamla Norrbro, senare vid Hamngatan 18 B — och hvilken omfattar samlingsrum, läs- och skrifrum samt ett par serveringsrum. Lokalen är tillgänglig alla dagar från morgonen till 11 om kvällen.

Hit samlas nu medlemmarne för att läsa dagens tidningar, nyare tidskrifter och literatur, samspråka och musicera — med ett ord efter dagens arbete finna en angenäm och själsodlande ersättning för det familjelif, de ofta måste sakna. Hvar eller hvarannan vecka hålles dessutom allmänt samkväm med diskussioner, föredrag och diverse sällskaps-nöjen. Äfven är på klubblokalen tillfälle beredt för medlemmar att till billiga priser intaga sina måltider — de som så behaga.

Genom frikostiga gåfvor från enskilda medlemmar, bokförläggare m. fl. har ett ganska ansenligt bibliotek bildats, som flitigt anlitas. Hennes majestät drottningen har bland andra ihågkommit detta med gåfvor, därmed bevisande sitt gillande och intresse för den goda idéen.

Vid den serie af intressanta föredrag och diskussioner öfver en mängd skilda ämnen af speciellt kvinligt intresse och betydelse, som under då gångna åren vid sammankomsterna afhållits, ha flere framstående förmågor med-verkat.

Som den ekonomiska ställningen bland de kvinnor, klubben närmast vill afse att omfatta och gagna, i regel ej är lysande, har medlemsafgiften satts helt låg. Härigenom fordras naturligtvis stor tillslutning och högt

medlemsantal för företagets lyckliga fortgång. De ekonomiska svårigheterna ha nog och mången gång redan erbjudit de energiska styrelsemedlemmarna bekymmersamma stunder; men genom god vilja och varm förtröstan ha de besegrats. Främst måste man tillönska det vackra företaget allt allmännare sympatier! Därpå har det gjort sig välförtjänt.

* * *

Vid den angenäma festen den 3 dennes rådde ock ett lif, ett allmänt intresse, som böra båda det bästa om klubbens framtid, på samma gång de gäfvit ett gladt vittnesbörd om, hvilken god och kamratlig krets den redan är.

I den ståtliga solennitetssalen var en scen upprest, och snart fylldes de långa stolraderna till sista plats af en förväntansfullt sorlande publik. Efter en af ett par unga musik-älskarinnor utförd uvertyr för 4 händer gick ridån i höjden, och August Blanches bekanta lilla skämt »Grannarne» utfördes friskt och hurtigt af ett par af klubbens medlemmar. Så följde musik — verkligt god och gedigen musik — sång, harpsolo, deklamation, allt af bästa halt. En paus med promenad in till buffetterna, glada samtal, helsningar, förfriskningar. Och sist Frans Hodells enakts-lustspel »Min hustrus affärer», som väckte stormande bifall.

Samtliga de uppträdande och agerande voro naturligtvis klubbmedlemmar, och isynnerhet framkallade de manliga rollinnehafvarnes bemödanden att lägga karlaktighet i röst och gester mycken och gladt harmlös förnöjelse på båda sidor rampen.

För sista gången har ridån gått ned, och de outtröttligt skallande applåderna lyckas ej längre rubba den. Den dramatiska afdelningen är slut — man måste finna sig däri! Och det gör man med glädje i förväntan på den goda materiella välfärd, som lär komma. Medan man svalkar sig med en promenad genom våningen och salongerna, röjes stora salen som af ett trolleri fri, och om några få minuter är scenen helt förändrad. Långa bord digna under supéens läckerheter.

Man har lika god aptit som godt humör i detta angenäma samkväm. Det går fort undan. Kankända hemliga baktankar på den improviserade balen, som lockar efteråt, ej så litet bidraga härtill. Ty verkligen — inom en liten stund nytt stort changeament! Det bonade golvet ligger vidsträckt och glänsande, inbjuder lätta, ungdomliga fötter till dans. De flitiga aquatremain-spelerskorna befinnas tjänstvilliga som alltid. Att herrarne äro få, betyder ingenting. I Kvinnoklubben är man van att reda sig utan kavaljerer, det märkes granneligen på det rutinerade behag, med hvilket man inbördes »för» och »föres». I glad yra är den lilla balen i full gång . . .

Ännu ljuda efter oss valsens sprittande toner, när vi i en nattlig timme gå utför de grönsmyckade trapporna. Vi föra med oss minnet af en angenäm afton i en angenämt kamratlig krets af bästa ton; men vi föra med oss något ännu mer: vissheten att de goda tankar och den goda grund, på hvilka Kvinnoklubben är rest, skola visa sig bestående och lifskraftiga till att allt mer utveckla densamma. Därtill de varmaste tillönskningar och därtill — I alla, vänliga läsarinna, som törhända just nu med oss för första gången gjort Kvinnoklubbens bekantskap — därtill edert lifliga intresse och verk-samma understöd!

J. N—g.

Något om tidsindelning.

AF

Hanna Kamke.

Det är svårt eller snarare omöjligt att uppställa en tidsindelning, som kan vara fullt lämplig för personer, som lefva under olika förhållanden, men det torde dock kunna lyckas att genom exempel på en dylik, redan i praktiken tillämpad indelning kunna gifva nyttiga vinkar åt mången, som gärna vill rätt använda sin dyrbara tid.

För att kunna medhinna mycket bör man som en gyllene regel uppställa att aldrig vara utan sysselsättning. Man bör nyttigt använda hvarje liten mellanstund och minnas, att under årens lopp månget stort arbete kan bli färdigt, hvartill dagligen kanske blott en half timme eller mindre blifvit använd.

Ett lättare handarbete kan ju alltid ligga till reds för att tillgripas, om man genom ett oförutsedt besök bringas ur sin vanliga ordning, eller om man efter middagen eller eljes sitter och pratar bort en stund. På sådana eljes förlorade minuter har en fru bland mina bekanta själf virkat både sina egna och sina barns ylletröjor, stickat strumpor, broderat och märkt både ett och annat, som kanske eljes aldrig blifvit färdigt, då hon i sin egentliga tidsindelning ej har rum för andra handarbeten än sömnad.

Som ung flicka brukade hon både vinter och sommar stiga upp kl. 6 och efter den kalla afrifningen promenera en halftimme. Efter frukosten satte hon sig antingen att spela eller studera tills närmare 9, då hon begaf sig till skolan. Sedan var dagen regelbundet delad mellan lektioner, handarbete, själfstudium, spelning och promenader; för hushållets inlärande var dock ej mycken tid öfrig. Detta fick uppskjutas till mellan-terminerna, då tidsindelningen blef en annan, och det praktiska fick mera öfverhanden.

Nu kunde någon invända, att för en lärarinna är det ju ej svårt att indela sin tid och få den att räcka till; men hur skall en stackars fru bära sig åt, som har så många-handa bestyr med både ett och annat? En sådan invändning vill jag besvara med den tidsindelning samma fru följde vid den tiden, då det yngsta af hennes fyra barn var tre år och hon blott hade en tjänarinna till hjälp. Strax på morgonen hade hon några rum att damma, att rengöra lamporna (tio inalles), gå till torget, framlemnna matförråden för dagen och ordna för middagen, sköta blommorna (80 à 90 stycken), hvilket allt skulle vara klart till klockan 11, då hon läste en timme med sin äldsta flicka och en liten kamrat till denna. Kl. 12 gingo barnen ut med jungfrun, då frun under tiden stannade hemma och spelade piano, medan hon samtidigt gick ut åt köket och såg efter maten, såvida det var något långkok den dagen. Vissa dagar under veckan var hon på lektion utom hus.

Innan middagen skulle serveras gick hon alltid ut i köket att afsmaka såser, soppor o. s. v. Efter middagen hvilade hon en timme och läste då någon bra bok. Om eftermiddagarna hade hon barnen hos sig och sysselsatte sig då samtidigt med sömnad. Senare på kvällen, vid sjutiden, hade hon vanligtvis åter en lektion eller något annat dylikt arbete. Efter kvällsvarden, vid niotiden, promenerades ännu en stund.

Under årens lopp ha hennes barn blifvit större och gå i skolan. Hon måste nu spela

och läsa lexor med dem, promenera med dem själf och ändå ej försumma inköpen, hushållet, sina lektioner och skrifningar. Men nu liksom förr är det blott den konsekventa tidsindelningen, som hjälper henne och låter henne få tid öfrig äfven för musik och lektyr. »Därtill har jag ej tid» äro ord, som hon aldrig förstätt, ty hon säger, att tiden är så uttänjelig, att man kan göra underverk därmed, blott man förstår att taga vara på minuterna.

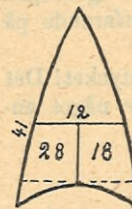

Enhvar sin egen paraplymakare.

Prisbelönadt svar å frågan I.

af Xandra J.

Att för en ovan på nytt öfverkläda ett utslitet paraply eller en parasoll, så att ej tyget eller fodret stramar på något ställe, kan ibland vara kinkigt nog; men om ni följer mina föreskrifter, tror jag det skall lyckas er. Vi börja då med parasollen, som väl först kommer i åtanke i dessa värbrytnings-dagar.

För det första klipper man sig ett mönster af vidstående utseende. Dess största höjd är 41 cm., största bredden 28 cm., andra bredden (18 cm. i höjd) 12 cm.

Lägg sedan mönstret på tyget och rita upp de figurer, teckningen utvisar,

som försiktigt urklippas. Detsamma gäller äfven fodret, som skall vara alldeles lika stort.

Träckla nu ihop tyget för sig och fodret för sig; detta måste ske så jämnt, som det är möjligt, ty den minsta ojämnhet synes, när parasollen spännes ut som färdig.

Sy härefter sömmarne på maskin på så sätt, att ni viker de båda styckena tillsammans som till en smal fäll; härigenom undviks obehaget af att tyget »flyter» i sömmarne.

Fodret måste sys på samma sätt. Lägg nu arbetet på ett mjukt underlag och pressa ned sömmarne med ett, ej allt för varmt, strykjärn.

Träckla så tillsammans yttertyget och fodret mycket noga, så att söm kommer midt emot söm, med rätsidorna mot hvarandra; sy rundt om det hela på maskin och vänd sedan om det på rätsidan; stryk rundt omkring kanten med strykjärnet, så att den blir slät och faller jämn. Stofferna nu den lilla öppningen upptill, hvilken bör vara så trång, att man knappt kan tränga genom ett finger.

Nu är tyget färdigt att fästas på stommen, som ej får vara utspänd, utan med slakt nerfallande spröt. Börja nedtill och sy på undersidan, starkt och säkert, tygets spets mot stommens spröt, kil för kil, tills alla äro fästade. Spänn nu upp parasollen och nubba kring den lilla öppningen med mycket små nubbt tyget vid stommen och sy en liten uddig rosett däröfver. Fästa sedan hvarje spröt vid sin söm på tre ställen, men akta noga att intet stygn synes på rätsidan. Kläd öfver alla ställen, där spröten mötas, samt gör en liten rund rosett af samma tyg som fodret, att därmed täcka deras utgångspunkt. Sist återstår en rosett af sidenband i närheten af kryckan, och parasollen är färdig.

Önskar ni en spets omkring den, bör denna sys på från rätsidan af parasollen och hållas alldeles slät utom vid hvarje spröt, där en rynkning är nödvändig (1,20 meter brukar räcka till). En rad med små perlor i yttertygets färg brukar göra god effekt, när de äro sydda ofvanpå spetsens öfre kant.

Undvik att begagna ring för att hålla ihop parasollen med; den nöter tyget mera på ett år än flere års begagnande utan. I stället kan ni taga ett smalt sidenband, i hvilket ni förut sytt ett litet knapphål,

och fästa det, jämte en passande knapp, på midten och ej långt ifrån kanten i det ena af styckena i parasollen att knäppa den med; det sitter säkrare och nöter ej på tyget.

Denna beskrifning gäller, när foder och tyg ligga tillsammans utanpå stommen, men om fodret skall täcka spröten inuti, måste dessa trädas ned mellan tyget och fodret och således fästas, först där inner- och ytterspröten mötas, sedan rundt om innersprötens utgångspunkt.

Ett paraply klädes på samma sätt, endast med den skilnaden, att fodret uteslutes och man fallar tyget nedomkring.

Kilarne får ej heller som på parasollen ringas nedomkring, utan de kunna klippas raka; genom snedningen blifva de ändå litet lnägre i sömmarne och komma att vid sträckningen få den lilla spets de behöfva.

En sådan kil i ett fruntimmersparaply är i snedningarne 60 cm. och bredden nedtill 42 cm.

Förgyllning och bronsering.

Ti alla hem finnas ju ramar till taflor, speglar o. d. I de flesta fall äro de förgyllda, men hafva ofta af ålder eller annan orsak svartnat och blifvit fula, och skulle mången husmor eller husfader vilja hafva dem uppsatsade. I städerna finnes det alltid någon, som sysselsätter sig med förgyllarearbete, men icke alltid så på landsbygden. Det är alltså hufvudsakligast till Iduns ärade läsarinna utom städerna, jag denna gång vänder mig med ett litet råd; naturligtvis kunna äfven sparsamma och händiga stadsfruar, vid genomläsandet af min lilla uppsats, finna något värdt att taga vara på.

Hvad som än skall förgyllas, måste hafva fin yta, emedan det minsta fel synes, sedan guldet kommit på, därför göres det föremål, som skall förgyllas, väl rent, möjligen förekommande hål och sprickor kittas med ett kitt, bestående af *slammad krita* och *limvatten*; detta kitt måste användas något varmt.

Sedan underberedningen är färdig, fernissas hela ytan med *spriffernissa*, minst två gånger; därefter, när spriffernissan torkat, strykes med en borstpensel *anläggningsfernissa* jämnt och ej för tjockt öfver föremålet, hvilket sedan sättes på ett damfritt ställe för att torka, hvilket drager minst 12 timmar; absolut torrt får det ej bli, utan när man känner med fingret på den fernissade ytan, skall den klibba, utan att sme ta.

Är det lagom torrt, skrides till förgyllningen, hvar till användes *Metall, ökta*.

Metallen har för invändiga arbeten stor fördel framför det äkta guldet, för det första i sin prisbillighet; en bok metall om 25 blad kostar endast 10 öre, då en bok äkta guld kostar 1 kr. à 1: 20 med samma antal blad.

För det andra är metallen mycket lätt att sköta, man kan taga hvar blad med fingrarna och lägga på arbetet, utan att bladet fastnar vid fingrarna, hvilket det äkta guldet ovilkorligen gör.

Förgyllare använda också endast metall, utom till poleradt guld, då det äkta måste tillgripas.

Bästa tillvägagåendet vid förgyllningen följer här. Ryggen på boken klippes bort, hvarefter ett bokblad och ett metallblad tagas på en gång, läggas på den fernissade ytan, med metallen närmast, och tilltryckas med en torr pensel eller bomullssudd; sedan borttages papperet och ett nytt tages från boken o. s. v., tills hela arbetet är pålagdt.

Vid större fördjupningar, där ej första laget af metallen räcker till, lägges ett andra eller tredje hvarf, tills alla fördjupningar äro täckta af metall.

Nu stötes försiktigt med penseln, så allt guldet fastnar, hvarefter det putsas med en bomullstapp; det får nu ytterligare torka, helst ett par dagar.

Sedan föremålet är torrt, bör det fernissas med *spriffernissa* för att blifva hållbart; fernissningen sker i ett varmt rum i närheten af en varm kakelugn, emedan det annars händer, att hela arbetet blir matt.

En liten tillsättning af gummi gutta till spriffernissan ger en varmare, mera guldkliknande ton åt metallen.

En liten tillsats krita gör att guldet blir matt, hvilket är af god effekt, om det användes smakfullt. Är allt riktigt utfördt efter ofvanstående beskrifning, har man erhållit ett resultat, lika vackert som om en förgyllare hade gjort arbetet.

Vill man hafva ett arbete, afvikande från de vanliga förgyllningarne, kan man med kulörta spritlack, som anbringas på guldet, erhålla det vackraste resultat.

Kulört spritlack finnes af gul, röd, blå och grön kulör.

Genom att blanda de olika kulörerna med vanlig spriffernissa erhålles ljusare toner, genom att blanda två eller flere med hvarandra erhålles olika nyancer.

Vill man hafva föremålet försilfradt, helt eller delvis, användes tenn eller aluminium, som äfven finnes i blad, och användes samma förfaringsätt som för metallen; de kulörta spritlackerna lemna t. o. m. ett vackrare resultat på hvit än på gul metall.

Till utvändigt arbete användes endast *äkta guld*, utan spriffernissning.

En annan art af förgyllning är den s. k. bronseringen; här till användes metall i pulverform, ytterst fint fördelad s. k. brons.

Den kan användas på åtskilliga sätt, men endast för invändigt arbete, den göres i en mängd kulörer; de vanligaste äro: guld, silfver och koppar.

Om underarbetet gäller det samma som för metall. Anläggningsfernissa kan äfven här användas, bäst är dock kokt linolja.

Den strykes på och får torka till klibbighet, då man tager en bomullstapp, doppar den i bronson och öfverfar lätt det fernissade föremålet; man måste doppa bomullstappen mycket ofta, annars fastnar bomull i fernissan.

Ett annat sätt är: i s. k. bronsinktur, som icke är annat än kopal, utspädd med terpentin, iröres brons, hvarefter den sålunda bildade bronsfärgen strykes på föremålet.

Detta förfarande lemna dock icke så vackert resultat som det första.

Ett tredje och vackraste sätt är att stryka det föremål, som skall bronseras, med oljefärg; kulören kan vara olika; till guld användes mörkgrön eller brungrön färg, till silfver svart eller grå, till koppar brun.

När färgen torkat till klibbighet, suddar man brons på alla höjder, bäst med fingrarna, annars med en liten bomullstapp, och aktar sig noga, att någon brons kommer i fördjupningarne; på detta sätt framställd bronsering är den naturligaste för imiterande af *cuivre poli*, gammal brons o. d., beroende på hvad färg och brons, som användas.

Kulörta bronser kunna endast användas på 1:sta eller 3:dje sättet, alltså ej i bronsinktur.

Bronsen fernissas ej.
All materiel till förgyllning och bronsering finnes hos färghandlaren. E. B.

Smånotiser från kvinnovärlden.

Vid *Nya Iduns* samkväm den 4 dennes lemnade fröken Anna Whitlock i ett föredrag om Balkanhalfön en redogörelse för René Millets arbete *Autour des Balcons*. Fröken Selma Ek föredrog några sånger af Gounod, Kjerulf och Ika.

Utsälda för aftonen voro: en serie akvareller, italienska studier, af fröken Ellen Jolin, två pastellmålningar af fröken Emma Toll och oljemålningar af fröken Hedvig Strandberg samt ett pastellporträtt af fröken W. A:son Falck.

En »tidningskvinnas» jubileum. Fröken Klara Berglund, som den 1 dennes för 25 år sedan trädde i Nerikes Allehandas tjänst, där hon under en lång följd af år biträdt till en början i sätteriet och sedermera vid expeditionen och kontorsgöromålen, blef nämnda dags morgon föremål för en anspråkslös hyllning af tidningens redaktion och personal, som i henne alltid högt värderat den ordningsälskande, samvetsgranna medarbeterskan och väfnasta, välvilliga kamraten. Af tidningens ägare ihågkoms fröken Berglund med en värdefull gåfva, ledsagad af en hjärtlig, erkämsan skrifvelse.

Fröken Berglund har, under den långa tid hon varit anställd vid tidningen, hvarje dag, oberoende af årstiden och väglaget, vandrat den långa vägen från och till sitt barndomshem Loviselund vid södra tegelverket, ett kärleksoffer för gamla föräldrar, som kanske få af nutidens bekvämlighetsälskande ungdomar skulle underkasta sig.

I elfte timmen.

Det finnes ej mer än ett intresse som i dessa dagar sysselsätter, ja, vi kunna säga uppslukar hela vår hufvudstad — den lysande Publicistkarnevalen, som i morgon går af stapeln i Circus. De arrangement, som för denne unika fest vidtagits,

öfverträffa allt hvad förut i samma väg presterats, och utom de rent dekorativa anordningarna, som bli bländande, utom förmånen af ett utrymme för dans och buffeter, som är det största i Stockholm förekommit, bjudes ett fullständigt program af dramatiska divertissement. Våra dagliga tidningar ha redan meddelat detsamma.

Men det bästa af allt — du älskvärda läsarinna, som naturligen ej kan underlåta att deltaga i denna säsongens mest lysande fest — det bästa är dock, att Publicistkarnevalen kan betecknas som en fest af *den allra bästa ton*. Den kungliga familjen och dess höga danska gäster ha låtit tillkännagifva sin afsikt att höja dess glans genom sin närvaro, allt hvad hufvudstaden eger af värld samlas ock dit. Skulle då ni saknas?

Nej — det kunna vi ej tänka oss. Helt visst har ni långt före detta fattat ert beslut och vidtagit edra anordningar. Hvarom ej; kanske i detta ögonblick de sista biljetterna säljas vid Allmänna tidsningskontorets disk. Har ni försummat er in i den elite timmen — då gäller det att skynda!

Teater och musik.

Kungl. operan. Ej mindre än trenne gäster uppträda för närvarande vid kongl. operan: d:r *Bottero*, fröken *Gina Oselio* och fru *Olefine Moe* — alla framkallande det lifligaste intresse hos den operabesökande publiken. Fröken Oselio uppträdde första gången i fredags i titelpartiet i *Leonora*, där hon som förut skördade det lifligaste och mest välförtjänta bifall. Och i tisdags hade man nöjet få höra såväl henne som d:r *Bottero* i »*Mefistofeles*». Att framgången äfven här var gifven och bifallet af lifligaste art, behöfva vi knappast nämna. Fröken O:s nästa uppgift lär bli *Carmen*. — Huru värderade och alltid gärna hörda de nyssnämnda båda artisterna äro, undra vi dock, om ej denna gång det största intresset fäst sig vid den tredje gästen, fru *Moe*. Efter att i tio år hafva varit borta från k. operans scen, där hon förut varit en af publikens förklarade favoriter, gjorde hon nu sitt återinträde vid densamma som Adèle i »*Svarta dominon*», ett parti som räknats till hennes allra bästa. Redan vid sitt inträde i första akten helsad med bedöfvande applåder, fick hon flere gånger under aftonens lopp, såväl för öppen ridå som efter aktslutet, mottaga de mest entusiastiska bevis på publikens minnesgodhet och sympati. Också tyckes hennes stämman förundransvärdt väl hafva bibehållit sig. Särskildt klinga tonerna i det högre registret runda och fylliga; det lägre registret är däremot något beslöjadt liksom och hennes talorgan. Härmed öfverser man emellertid gärna för det alligenom musikaliska och intelligenta i hennes föredrag samt hennes varma och lifliga spel, hennes uttrycksfulla mimik och väl afrundade gester. En lätt förklarlig inre rörelse lade en viss sordin på hennes uppträdande i första akten; andra (särskildt arragoneservisan) och tredje akterna gåfvos däremot med erkännansvärdt lif i såväl sång som spel. — Vi antaga, att detta parti ej blir det enda, i hvilket fru M. kommer att uppträda.

K. Dramatiska teatern uppförde i går torsdag för första gången Echegaray's 3-akts-drama »*Bernardo Montilla*» med hr Elmlund i titelrollen. Till efterpjäsgafs »*Arfskiftet*», lustspel i 1 akt af Ivan Turgenjeff. Vi hinna naturligen ej nämna något vidare härom förrän i nästa nummer.

Svenska teatern gifver fortfarande med god framgång folkskådespelet »*Kumlander*», där titelrollen som bekant på ett öfverträffligt sätt utföres af dir. *Holmquist* själf.

Vasateatern gaf i onsdags för första gången 4-akts-lustspelet »*Sodom och Gomorra*». Närmare härom i nästa nummer.

Filharmoniska symfoniorkestern gaf i tisdags sin sjunde konsert i Musikaliska akademien. Som hufvudnummer stod på programmet Beethovens *Eroica*-symfoni, en af mästarrens allra förnämsta. Fränsedt några ojämnheter, var utförandet på det hela taget berömvärdt. Orkestern utförde därjämte en högst originell rhapsodi af den ryske tonsätaren Glinka. Hufvudintresset var emellertid å denna konsert fäst vid återknyttandet af bekantskapen med den högt värderade och framstående violinvirtuosen *Emile Sauret*. De solida egenska-

per, som vid hans uppträdande härstädes för åtskilliga år sedan förskaffade honom hela den musikaliska publikens beundran och sympatier, framträdde nu om möjligt i ännu högre grad. Ett så fint och själfullt spel, som kännetecknade utförandet af Mendelssohns välbekanta violinkonsert, torde näppeligen kunna öfverträffas. Och att hr Sauret äfven är en mästare i det rent tekniska hade han tillfälle visa särskildt i »Souvenir de Moscou», komponerad af honom själf. Redan vid sitt första inträde mottogs konstnären af en ihållande bifallstorm, som sedermera efter hvarje utförd nummer blef ännu intensivare.

Hr Sauret uppträder ånyo i afton, då Filharmoniska symfoniorkestern gifver sin sista abonnementskonsert för säsongen.

Musikföreningen utför lördagen den 18 dennes i Östermalms kyrka Mendelssohns världsberömda, här förut aldrig i dess helhet hörda oratorium »Paulus». Titelpartiet sjunges af hr *Salomon Smith*.

Loretos madonna.

En skildring från Italien.

För Idun

af

Hilda Hintze.

(Forts.)

Bertarelli var djupt olycklig. Han försökte bota sig genom att resa bort, han tvingade sig att endast sällan aflägga visit hos Grays; men intet hjälpte — — — Elena var ju ändå öfverallt med honom — hennes bild var i hans hjärta, och hennes klingande skratt tonade alljämt i hans öron.

Förintad vände han sig slutligen till sin älskades moder, och till hans öfversvallande glädje fann den förståndiga frun ingenting orimligt i ett giftermål, ingånget emellan en man af hans ålder och en flicka så ung som Elena.

»Men, Mrs Gray,» hade bankiren klenmodigt invändt, »har ni fullt besinnat, huru stor skillnaden i ålder verkligen är — jag är snart en gubbe, då er dotter däremot ännu är nästan ett barn?»

»Utjämna då ej kärleken allt?» hade Mrs Gray svarat, hvarpå bankiren ifrigt sport:

»Men är det möjligt, att Elena kan älska mig — älska mig tillräckligt för att vilja bli min hustru?»

»Fråga henne, det är ju det enklaste. Såvida den moderliga instinkten ej bedrar mig, har hon er kär, ja, långt kärare, än hon kanske i sin barnsliga oskuld ännu fattar. Har ni för resten ej själf observerat de glänsande blickar, hvarmed hon alltid helsar er välkommen, och har ni aldrig lagt märke till det spända intresse, hvarmed hon lyssnar till edra ord?»

»Gifve Gud, att ni har rätt!» hade Bertarelli då utropat, under det att han med den mest stormande tacksamhet tryckt Mrs Grays hand till sina läppar.

Här blir den resandes tankegång tvärt afbruten genom signalpipans skarpa hvissling, som i den tysta natten på det obehagligaste sätt berör bankirens öfverretade nerver.

Genom vagnarne ilar därpå en skakning, och tåget står stilla, dörrar slängas upp och konduktörerna ropa:

»Capua, Capua!»

»Ha vi då ej kommit längre?» undrar Bertarelli. Det tyckes honom en hel evighet, sedan han for ifrån Neapel. Han har ju i tankarne redan genomlevvat mer än hälften af en vanlig mans-ålder.

Hur långt har han då egentligen nått? Jo, det är sannt, till det ögonblick, då han med sydländingens glödande våltalighet tolkar sin kärlek för Elena, som därvid djupt rodnat och röjt den älskligaste förvirring.

Hon var öfver all beskrifning skön med sitt guldblonda, vågiga hår, som omslöt det välformade lilla hufvudet, och med sina stora blå ögon, hvilka så trofast blickade upp till honom, fulla af ljufva löften, medan ett frimodigt och gladt »ja» hade ljudit likt en härlig musik i den ifrigt lyssnandes öron.

Bankiren hade haft svårt att lägga band på sitt jubel.

Var det möjligt, att han hade uppnått den svind-

lande lycka, som han så länge hade ansett för blott en hägring?

Elena skulle då bli hans, hans egen lilla hustru!

Måne han ej stod under inflytelsen af en härlig dröm, ur hvilken han skulle uppvakna till en nykter verklighet för att se alla de skimrande luftslotten ramla?

Bertarelli tycker sig ej mer vandra på denna jorden, ty den lott, som blifvit honom till del, synes honom alltför himmelsk. Och han går ofta omkring liksom under trycket af ett rus och är isynnerhet utom sig af hänryckning den dag, då han efter den katolska, den borgerliga och den reformerta vigselns slut ändligen för sin brud långt, långt bort till en af de mest undagömda delar, han kunnat uppspara emellan de höga schweitzerbergen, där de nygifta tillbringade sin smekmånad, och hvarifrån de återvände till Neapel, fast öfvertygade om, att ett sällare äkta par än de funnes ej på hela jordklotet.

Ja, de voro öfver all beskrifning lyckliga, ända till dess en dag sorgen trädde fram för att påminna dem, att på jorden gifves ingen ogrumlad njutning.

Mrs Gray insjuknade, och läkaren förklarade strax det onda obotligt. Längre redan, fastän af ingen anad, hade en smygande sjukdom tårt på den, allt sedan mannens död, klena kvinnans sköra lifstråd.

Makarne vakade natt och dag vid den dyrkade moderns sida, och under smärtans lenande och höjande inflytande tilltog deras kärlek ytterligare i djup och styrka.

När slutligen Mrs Gray i Elenas armar utandats den sista sucken, kastade sig den unga frun till mannens bröst för att där gömma sitt tårdränkta ansikte, och då förstod han, att nu var hon hans, helt och odeladt.

Den tolfåriga Lizzi blef naturligtvis makarnas arvedel. Bankiren hade lofvat den döende modern att sörja för och vaka öfver henne, samvetsgrannt som en far.

Men en spärdare varelse skulle snart också taga det unga parets tankar i anspråk: en liten dotter, som Bertarelli, till den unga moderns dagliga förskräckelse, nästan tycktes vilja ta lifvet af genom sina häftiga smekningar och kyssar.

Ja, bankiren är nära nog narraktig i sin gränslösa kärlek till den lilla, som han obetingadt anser för ett underbarn.

Den ena timmen efter den andra tillbringar han i barnkammaren, där han ofta roar Elena med att upptäcka både möjliga och omöjliga likheter emellan mer och dotter. De disputerar nu jämnt öfver den lillas utseende, ty bankiren påstår hårdnackadt, att hon blir hustruns trogna afbild, då däremot Elena hos henne finner faderns anletsdrag.

En dag — ack, huru lifligt Bertarelli nu minns det — rusar den unga frun andlös in på kontoret och ber sin man strax följa med upp i barnkammaren.

Förskräckt, undrande hvad som månne stå på, gick han med Elena, som brådslande drog honom bort till vaggan och löste mössan från barnets hufvud, å hvilket visade sig ett fint mörkt hår.

»Ser du,» hade hon därvid triumferande utropat, »flickan kommer ändå att likna dig! Hennes hår är snart lika svart som ditt eget.»

Modern lyfte därvid upp barnet och höll dess lilla hufvud tätt intill faderns.

Bertarelli hade just ingenting svarat, ty han hade försjunkit i stum beundran.

Huru skön var hon ej, den unga modern, själf nästan ännu ett barn! Med den lilla på armen bildade hon en grupp, värdig att fästas på duken af den störste målarens pensel. Man skulle ej kunnat uppleta en mera tilltalande modell till en helig madonnabild.

Då senare om aftonen makarne åter började att samspråka om barnets hårfärg, gjorde bankiren sin fru uppmärksam på de hvita strimmar, hvilka nu här och där blänktes i hans eget, förut så korpsvarta hår.

»Stackars, stackars min Elena,» hade han då sorgset sagt till henne, »nu har du snart en alldeles hvithårig man. Blott du ej kommer att ångra ditt giftermål! Är det väl möjligt, att du kan hålla af en gammal gråhårig gubbe?»

Då hade hon ömt smekt och kysst honom, liksom om hon därigenom önskat bortjaga hvarje vemodig känsla, som väckts till lif af tanken på den med stormsteg sig närmande ålderdomen.

»Du enfaldige man, som kan tänka på något sådant!» hade hon därvid skämtsamt utropat, hvarpå hon helt allvarligt tillagt: »Tror du då verkligen, att min kärlek är så ytlig och barns-

lig, att några hvita hårstrån kunna jaga den på flykten. Förstår du ej, att jag älskar dig så varmt och innerligt, att ingenting förmår rubba min tillgifvenhet? Ja, blefve du än döf och blind, kopparrig eller lam, jag skulle ändå hålla af dig — kanske ännu innerligare än nu! Men jag begriper ej, hvarifrån du får dessa orimliga idéer; du, min egen älskling, som ej endast är den bäste, utan äfven den vackraste man i hela Neapel!»

Ja, fru Elena hade rätt i, att bankiren Bertarelli både hvad hans inre och yttre personlighet beträffar, hörde till de män, hvilka det är förundadt att vinna och äfven bevara on kvinnas kärlek. Hans höga, manliga figur verkade imponerande, de stora, mörkbruna ögonen med sitt goda, trofasta och ofta äfven veka uttryck ingäfvö sympati, och den välformade munnen med de ännu friska tänderna krusades understundom af ett så soligt och skämskt leende, att den tycktes — så menade åtminstone fru Elena — särskildt inbjuda till kyssar. Håret var tjockt, med ett ledigt fall vid tunnarna. Bertarellis sätt var lugnt och särdeles behagligt, paradt med en stor förbindlighet, denna sista dock utan den ringaste tillstymmelse af det kryperi, som brukar utmärka personer, hvilka jaga efter popularitet.

Mången gång upprepades makarnas gnabb öfver liten Marys utseende, ända till dess det fina, mörka hår, som först hade betäckt barnets hufvud, lemnar plats för en hel mängd små, ljusa lockar.

»Min kloke man hade rätt häri såsom i allting annat!» hade då under smekningar den unga frun villigt medgifvit.

Och så förgå flere år, obeskrifligt sälla.

Men finnes det väl en varaktig lycka på jorden? Nej, just när människan känner sig riktigt nöjd, bör hon, såsom det hette under den gamla hedentiden, rädas de afundsjuka gudarnes vrede.

Bertarellis blåa himmel skall förmörkas, och ur de svarta ovädersmolnen skola slungas blixtar, som komma att förödande härja hans lustgård.

Lizzi är vuxen och har blifvit en utomordentligt täck flicka. Mången beundrande blick följer henne, när hon vid systems sida vandrar genom den till trängsel fyllda Toledogatan eller promenerar i Willa Reales skuggrika alléer. Det är då en fråga, som ingalunda är lätt att afgöra, hvilken af de två damerna skönhetspriset egentligen bör tillfalla, antingen den ståtliga, ljusblonda unga frun eller den mörkhyade, fint byggda flickan, hvars stora, bruna, gazellögon svärmiskt blicka omkring sig.

Elena har alltid utmärkt sig för ett klart, ovanligt praktiskt förstånd. Lizzis lynne blir däremot allt mera blidt, ja en smula sentimentalt. Isynnerhet framträder detta, sedan hon fattat tycke för Ereole del Grosse, sonen till en af Bertarellis affärsvännar, den gamle advokaten, om hvilken det allmänt glunkas, att han förmår göra svart till hvitt, äfvensom att han, när han så vill, tydligt bevisar, det månen rakt icke är något annat än en väldig gul ost, dömd att evigt sväflva i rymden.

Nämnde sluge herre hade klokt beräknat de fördelar, som stodo att vinna genom en förbindelse med det värenommerade bankirhuset. Han inställer sig därför en dag på Bertarellis kontor med förslaget att kombinera, som man säger i Italien, ett giftermål emellan sonen Ereole och den unga Lizzi Gray, om hvilken det förljods man och man emellan, att hon hade att vänta en betydlig hemgift af den rike svågern.

Men bankiren är icke hägad för advokatens planer. Han vill, att Lizzi själf skall fritt göra sitt val, och, ju längre det dröjer, upplyser han del Grosse, desto kärare för honom och han hustru.

Dock, vår advokat låter ej så lätt afspisa sig. Han plägar kunna driva sin vilja igenom. Så äfven nu, ty inom kort beviljar bankiren hans son rättighet att obehindradt söka vinna Lizzi Grays hjärta och hand.

(Forts.)

Innehållsförteckning:

Prinsessan Louise af Danmark. (Med porträtt.) — En mörk fläck, af Ave. — Till ungdom; poem af Daniel Fallström. — Våra hem och deras möblering; af Cecilia Warrn. Bosättningen. — Våra släkteregister; af O. S. — En gammal dansfru; af St Germain. (Med porträtt.) — Modern erotik; några bagateller i ett vidlyftigt ämne, af Alvar Arfwidsson III: Det gamla, evigt unga. — En afton i Kvinnoklubben; af J. N-g. — Något om tidsindelning; af Hanna Kamke. — Enhvar sin egen paraplymakare; prisbel. svar å frågan L, af Xandra J. (Med illustr.) — Förgyllning och bronsering; af E. B. — Smånotiser från kvinnovärlden. — I elfte timmen. — Teater och musik. — Loretos madonna; en skildring från Italien, för Idun af Hilda Hintze. (Forts.)

De smycken, som fortfarande för den s. k. lilla toaletten äro förhärskande, äro alljämt de små emaljerade blommor och fjärlilar, som under vintern 1890 väckte så stort uppseende i Paris. De modernaste äro Viol-, Blåklint- o. Penséebroscherna samt de små hvit- och blåmaljerade fjärlilarna. Prisen ställa sig olika fr. 6 till 15 kr. Sändas efter rekvisition till landsorten i rek. bref. från

Juvelerar HALLBERG, Regeringsgatan 9